

010.HO SÉ...

Darrere la teva mirada gèlida, sé que hi ha quelcom més que indiferència, però lluny queden les nostres converses serenes i reflexives, que ara s'han convertit en paraules enverinades que es claven com agulles en un coixí de boixets formant un embolic de fils, que em fan sentir atrapada en un laberint d'idees i pensaments inconnexos que no em porten enlloc, o en llargs silencis que omplen l'espai donant-li un aspecte fantasmagòric. Dos éssers que conviuen sense que se n'adonin ni tan sols que estan respirant el mateix aire, i em sento com un pobre ocelllet ferit de melangia i desídia dins d'una cel·la sense porta per on poder fugir.

Els dies els mesos i els anys s'arrossegueu mandrosos sobre la catifa del temps i em trobo constantment repetint com un mantra: "Demà serà diferent, demà serà diferent."

Del foc rogenic i apassionat d'antany sols en queda una brasa tímidament fumejant

Però sé que això pot canviar. Ho sé...

Necessito empoderar-me, trobar la força del guerrer que hi ha dins meu, i ho faig rellegint les cartes que diàriament m'escrivies durant els dos anys de mili que vam estar separats. I recordant que agafats de la mà, quan gairebé encara érem uns nens, vàrem pujar junts a un autobús anomenat "Destí" i ens va portar cap un camí anomenat "Vida".

Necessito recuperar tot allò que hem deixat enrere.

Malgrat la pell marcida, els cabells blancs i els ossos adolorits que ens marquen el pas del temps, aquell sentiment primari es manté jove i viu.

Ho sé...

I ressorgirà de les seves cendres com una au Fènix i, com diuen a l'òpera *Turandot*, "All'alba vencerò". El nostre amor sortirà vencedor. Ho sé...

I em portaràs una rosa per Sant Jordi. Passejarem junts agafats de la mà.

Em xiuxiuejaràs t'estimo a cau d'orella. Ballarem la nostra cançó al menjador de casa, ens quedarem fins a la matinada embrancats en converses delicioses i ens banyarem al mar en lluna plena.

Dormirem cada nit abraçats encaixant els nostres cossos. Em picaràs l'ullet i em sentiré desitjada, mentre amb un diàleg sense paraules les teves mans es passegen pel mapa del meu cos.

Trobaré de nou aquella mirada tendra i acollidora. Ho sé...

Envellirem junts, i quan ja no hi siguem els nostres fills i néts trobaran en un calaix, en una capseta, en un àlbum...testimonis de la meravellosa vida que hem em viscut junts.

Ho sé, amor meu, ho sé...

